

Елин Пелин

Приказка за приказката

Е, Бобо, ти пак искаш приказка, и то дълга приказка. Но знаеш ли ти, че дълги приказки вече няма? Едно време имаше една дълга приказка. Най-дългата на света. Главата ѝ беше в Цариград, а опашката – чак в Стамбул. И колко хубава беше тая приказка! Такива хубави приказки вече няма. Очите ѝ светеха като безценни камъни, на главата си имаше златна корона. Тялото ѝ беше дълго и гъвкаво като на змия. Тя имаше крила и можеше да лети нависоко и нашироко. Цялата беше покрита с разноцветни пера – златни, сребърни, бисерни, – които се преливаха като цветовете на дъгата и така светеха, че обръщаха нощта на ден. На всяко перце беше написана по една приказка. Опашката ѝ беше една голяма и разкошна китка от пера, златни и сребърни, от всички цветове, каквито има и каквито няма на земята.

Децата много обичаха тая приказка, търсеха я да я видят, да ѝ се порадват, носеха ѝ подаръци и подлагаха лицата си да ги помилва.

Такава беше тая приказка, Бобо.

Но ние, писателите, дето пишем приказки за децата, постъпихме зле с нея. Нощно време, когато тая хубава приказка заспиваше, всеки от нас се приближаваше скришом до нея и с едни големи ножици режахме кой перце, кой две, кой три. Бързо-бързо приказката остана без пера, крилата ѝ оголяха и тя престана вече да хвърчи, защото без крила не може да се хвърчи.

Тогава приказката, Бобо, стана тъжна, стана грозна, заплака и се скри в една пещера. Ала пещерата беше малка и опашката ѝ остана отвън. Ние, писателите, Бобо, дето се мъчим да разправяме приказки на децата, като не можем да измислим нова и хубава приказка, намерихме скривалището на тая чудна приказка, за която ти разправям, и почнахме да скубем перца от опашката ѝ, която висеше вън от пещерата. А пещерата беше почти недостъпна, Бобо, в сред страшни скали и камънаци и затова мнозина от нас паднаха и си счупиха главите. И все на едно място им се счупваха главите – на темето, дето се намира малкият мозък.

Това бе отмъщението на приказката, която те оскубаха до перце.

И аз отскубнах едно перце от опашката на тая приказка. С голяма мъка сторих това, Бобо, но все пак успях, защото аз нали съм ловец, научен съм да се катеря по камънаците и по непристъпните места. Когато пораснеш, аз искам и ти да се научиш да се катериш през скали и камъни и да намираш и най-непристъпните пещери. Защото в такива пещери има скрито имане и ти може би ще го намериш и няма да си беден като татко си.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10997>]